

**UJEDINJENE
NACIJE**

Međunarodni sud za krivično
gonjenje osoba odgovornih za
teška kršenja međunarodnog
humanitarnog prava
počinjena na teritoriji
bivše Jugoslavije od 1991. godine

Predmet br.: IT-95-5/18-T

Datum: 18. februar 2016.

Original: engleski

PRED PRETRESNIM VIJEĆEM

U sastavu: sudija O-Gon Kwon, predsjedavajući
sudija Howard Morrison
sudija Melville Baird
sudija Flavia Lattanzi, rezervni sudija

Sekretar: g. John Hocking

Odluka od: 18. februara 2016.

TUŽILAC

protiv

RADOVANA KARADŽIĆA

JAVNO

**ODLUKA PO STO ČETVRTOM I STO PETOM ZAHTJEVU OPTUŽENOG U VEZI S
KRŠENJEM OBAVEZE OBJELODANJIVANJA**

Tužilaštvo:

g. Alan Tieger
gđa Hildegard Uertz-Retzlaff

Optuženi:

g. Radovan Karadžić

OVO PRETRESNO VIJEĆE Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Međunarodni sud) rješava po “Sto četvrtom zahtjevu za utvrđivanje kršenja obaveze objelodanjivanja i za pravne mjere”, koji je optuženi podnio 2. novembra 2015. na javnoj osnovi (dalje u tekstu: Sto četvrti zahtjev) i “Sto petom zahtjevu za utvrđivanje kršenja obaveze objelodanjivanja i za pravne mjere”, koji je optuženi podnio 1. februara 2016. na javnoj osnovi (dalje u tekstu: Sto peti zahtjev) (dalje u tekstu, zajedno: Zahtjevi), i ovim donosi odluku u vezi s tim.

I. Argumentacija

A. Sto četvrti zahtjev

1. U Sto četvrtom zahtjevu optuženi navodi da je Tužilaštvo Međunarodnog suda (dalje u tekstu: tužilaštvo) prekršilo pravilo 68 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda (dalje u tekstu: Pravilnik) time što nije objelodanio oslobađajući materijal.¹ Optuženi upućuje na tri dokumenta koji su prema njegovoj tvrdnji oslobađajućeg karaktera, a koje je tužilaštvo objelodanilo tek u oktobru 2015. (dalje u tekstu: dokumenti u vezi sa Sto četvrtim zahtjevom).²

2. Prvi dokument je izjava koju je 1996. dala ratni izvještač časopisa *Der Spiegel* (dalje u tekstu: Izjava), u kojoj ona opisuje intervju koji je napravila s optuženim.³ U tom intervjuu, optuženi je ratnom izvještaču rekao, između ostalog, sljedeće: (i) da su zločine u logorima i proterivanje Muslimana počinile srpske izbjeglice koje on nije mogao kontrolisati i da će odgovorni biti kažnjeni na “njegovim sudovima”; i (ii) da u logorima nije bilo civila.⁴

3. Drugi dokument je izvještaj iz 1996. godine o razgovoru koji je sa dopisnikom BBC-a obavio predstavnik tužilaštva (dalje u tekstu: Izvještaj), u kojem on opisuje razgovor sa Ljubom Todovićem, zamjenikom predsjednika Opštine Foča u avgustu 1993.⁵ U tom razgovoru, Todović je obavjestio dopisnika da u Foči nije bilo etničkog čišćenja bosanskih Muslimana, da su Muslimani željeli da odu i da je Jelisić sramota za Srbe i da ga je “major Mauzer” spriječio da počinu zločine.⁶

---

¹ Sto četvrti zahtjev, par. 1.

² Sto četvrti zahtjev, par. 1-2, 6, 10.

³ Sto četvrti zahtjev, par. 2.

⁴ Sto četvrti zahtjev, par. 2.

⁵ Sto četvrti zahtjev, par. 6.

⁶ Sto četvrti zahtjev, par. 6.

4. Treći dokument je izvještaj o razgovoru koji su predstavnici tužilaštva obavili s jednim policajcem iz Banjaluke, u kojem on navodi da su policijski inspektori iz Banjaluke odlazili u logore uglavnom da bi “smirili situaciju“, da u Banjaluci nisu počinjeni ratni zločini i da je Župljanin naredio da se provedu istrage o ratnim zločinima (dalje u tekstu: Razgovor).⁷

5. Optuženi tvrdi da su dokumenti u vezi sa Sto četvrtim zahtjevom oslobađajućeg karaktera i da mu je nanesena šteta njihovim kasnim objelodanjivanjem jer je mogao da pokuša da obavi razgovore s relevantnim osobama i da ih pozove kao svjedoke u svom dokaznom postupku.⁸

6. Optuženi traži da se konstatuje da je tužilaštvo prekršilo svoje obaveze objelodanjivanja na osnovu pravila 68 Pravilnika time što nije objelodanilo te dokumente čim je to bilo moguće.⁹ Optuženi takođe traži da Vijeće kao pravnu mjeru donese zaključak na štetu tužilaštva u vezi s pitanjima na koje se upućuje u dokumentima u vezi sa Sto četvrtim zahtjevom.¹⁰ Optuženi traži da, ako Vijeće u konačnoj presudi izrekne kaznu, ta kazna bude proporcionalno smanjena kao pravna mjera i sankcija za “cjelokupno kršenje njegovog prava na pravično suđenje“ od strane tužilaštva.¹¹

7. Tužilaštvo je 16. novembra 2015. na javnoj osnovi dostavilo “Odgovor tužilaštva na Sto četvrti zahtjev za utvrđivanje kršenja obaveze objelodanjivanja i za pravne mjere“ (dalje u tekstu: Odgovor na Sto četvrti zahtjev), u kojem se protivi Sto četvrtom zahtjevu.¹² Tužilaštvo navodi da dokumenti u vezi sa Sto četvrtim zahtjevom sadrže marginalni oslobađajući materijal i priznaje da je trebalo da ih ranije objelodani, te izražava žaljenje zbog tog propusta.¹³

8. Međutim, tužilaštvo tvrdi da informacije sadržane u dokumentima u vezi sa Sto četvrtim zahtjevom imaju zanemarivu dokaznu vrijednost i/ili da predstavljaju duplikat materijala koji optuženi već posjeduje.¹⁴ Tužilaštvo iznosi argument da, s obzirom na to da optuženi nije pokazao da mu je nanesena šteta, njegov zahtjev za pravnu mjeru treba odbiti.¹⁵ Na primjer, kada je riječ o Izjavi, tužilaštvo napominje da optuženi tvrdi da mu je nanesena šteta, ali pritom zanemaruje materijal od dotičnog svjedoka koji već posjeduje i koji sadrži iste informacije, a koji je mogao upotrijebiti da Flattaua pozove kao svjedoka “da je imao iskrenu želju da to

---

⁷ Sto četvrti zahtjev, par. 10.

⁸ Sto četvrti zahtjev, par. 3-4, 7-8, 11-12.

⁹ Sto četvrti zahtjev, par. 14.

¹⁰ Sto četvrti zahtjev, par. 15.

¹¹ Sto četvrti zahtjev, par. 16.

¹² Odgovor na Sto četvrti zahtjev, par. 1, 17.

¹³ Odgovor na Sto četvrti zahtjev, par. 1.

¹⁴ Odgovor na Sto četvrti zahtjev, par. 1-2, 4, 9-11, 13-16.

¹⁵ Odgovor na Sto četvrti zahtjev, par. 1, 8, 12, 17.

učini“.¹⁶ Tužilaštvo takođe napominje da je odbranu obavijestilo da je taj materijal, koji predstavlja duplikat, već bio objelodanjen prije podnošenja Sto četvrtog zahtjeva i da su stoga argumenti optuženog u vezi s tim neiskreni.¹⁷

B. Sto peti zahtjev

9. Optuženi u Sto petom zahtjevu iznosi tvrdnju da je tužilaštvo prekršilo pravila 66(A)(ii) i 68 u vezi s kasnim objelodanjivanjem četiri dokumenta koja su mu objelodanjena tek u oktobru, novembru i decembru 2015. (dalje u tekstu: dokumenti u vezi sa Sto petim zahtjevom).¹⁸

10. Prvi dokument je izvještaj s informacijama o razgovoru koji su predstavnici tužilaštva obavili sa svjedokom Vitomirom Žepenićem, u kojem je on rekao da je obaveštajna služba bosanske vlade odgovorna za granatiranje tržnice Markale (dalje u tekstu: Informativni izvještaj).¹⁹ Kada je pravni savjetnik optuženog kontaktirao Žepenića, Žepenić je naveo da je mislio na granatiranje u ulici Vase Miskina 27. maja 1992.²⁰ Optuženi tvrdi da je Informativni izvještaj trebalo da mu bude objelodanjen 9. maja 2009, što je bio rok za objelodanjivanje izjava na osnovu pravila 66(A)(ii), s obzirom na to da je Žepenić prvobitno bio naveden kao svjedok tužilaštva.²¹ Pored toga, on tvrdi da je taj izvještaj oslobađajućeg karaktera jer pokazuje da je bosanska vlada granatirala sopstveni narod, te stoga baca senku sumnje na incidente granatiranja u Sarajevu, uključujući onaj na tržnici Markale.²²

11. Optuženi napominje da je Žepenića, iako ga tužilaštvo na kraju nije pozvalo kao svjedoka, pozvao kao svjedoka odbrane, ali ga nikada nije pitao o njegovim saznanjima o granatiranju tržnice Markale ili granatiranju u ulici Vase Miskina.²³ Optuženi tvrdi da mu je kasno objelodanjivanje Informativnog izvještaja stoga nanjelo štetu jer ga je onemogućilo da pribavi te informacije tokom Žepenićevog svjedočenja.²⁴

12. Drugi dokument je izvještaj čiji je autor Pyers Tucker, u kojem on govori o pokušajima snaga bosanske vlade koje su nastojale da isprovociraju međunarodnu vojnu intervenciju, i navodi da je bilo jakih dokaza da su neki napadi smišljeno preduzeti kako bi se okrivili Srbi

¹⁶ Odgovor na Sto četvrti zahtjev, par. 4-5.

¹⁷ Odgovor na Sto četvrti zahtjev, par. 6.

¹⁸ Sto peti zahtjev, par. 1.

¹⁹ Sto peti zahtjev, par. 2.

²⁰ Sto peti zahtjev, par. 5.

²¹ Sto peti zahtjev, par. 2.

²² Sto peti zahtjev, par. 6.

²³ Sto peti zahtjev, par. 7.

²⁴ Sto peti zahtjev, par. 7.

(dalje u tekstu: Tuckerov izvještaj).²⁵ Optuženi tvrdi da je Tuckerov izvještaj oslobađajućeg karaktera jer pokazuje da je bosanska vlada možda bila odgovorna za zločine za koje se on tereti u Optužnici.²⁶ Optuženi tvrdi da mu je nanesena šteta tim kršenjem obaveze objelodanjivanja jer je onemogućen da pribavi te informacije tokom unakrsnog ispitivanja Tuckera i da uvrsti Tuckerov izvještaj kao dokazni predmet.²⁷

13. Treći dokument je transkript intervjuja koji je sredstvima javnog informisanja dao zamjenik predsjednika Foče Ljubomir Todović, koji je vođen u avgustu 1993. i dostavljen tužilaštvu 1996. (dalje u tekstu: Intervju dat sredstvima javnog informisanja).²⁸ U tom Intervjuu Todović je rekao da su bosanski Muslimani u Foči tražili da odu i da nisu protjerani, da vlada nije ohrabivala ni blagonaklono gledala na zločine u Foči i da civili nisu zatočavani.²⁹ Optuženi tvrdi da mu je nanesena šteta tim kršenjem jer je mogao obaviti razgovor s Todovićem i pozvati ga kao svjedoka u svom dokaznom postupku.³⁰

14. Četvrti dokument je izvještaj o razgovoru obavljenom 1992. sa Slavkom Maksimovićem, koji je bio pravoslavni sveštenik u Brčkom (dalje u tekstu: razgovor s Maksimovićem).³¹ Maksimović u tom razgovoru navodi, između ostalog, da je logor Luka bio mjesto na koje su ljudi odvođeni da bi se zaštitili od nedisciplinovanih vojnika i da tamo nije bilo organizovanog nasilja.³² Optuženi tvrdi da je taj materijal oslobađajućeg karaktera i da mu je nanesena šteta njegovim kasnim objelodanjivanjem jer je mogao obaviti razgovor s Maksimovićem i pozvati ga kao svjedoka u svom dokaznom postupku.³³

15. Optuženi traži da se konstatuje da tužilaštvo prekršilo svoje obaveze objelodanjivanja na osnovu pravila 68 u pogledu dokumenata u vezi sa Sto petim zahtjevom i da je takođe prekršilo svoje obaveze na osnovu pravila 66(A)(ii) kasnim objelodanjivanjem Informativnog izvještaja.³⁴ Pored toga, optuženi traži da mu Vijeće (i) dozvoli da ponovo otvori dokazni postupak kako bi pozvao ili ponovo pozvao dotične svjedoke; alternativno (ii) da dokumente u vezi sa Sto petim zahtjevom prihvati bez posredstva svjedoka ili na osnovu pravila 92bis (u pogledu

---

²⁵ Sto peti zahtjev, par. 9-11.

²⁶ Sto peti zahtjev, par. 12.

²⁷ Sto peti zahtjev, par. 13.

²⁸ Sto peti zahtjev, par. 15.

²⁹ Sto peti zahtjev, par. 16.

³⁰ Sto peti zahtjev, par. 17.

³¹ Sto peti zahtjev, par. 19.

³² Sto peti zahtjev, par. 20.

³³ Sto peti zahtjev, par. 21.

³⁴ Sto peti zahtjev, par. 8, 14, 18, 22.

Informativnog izvještaja); ili (iii) izvede zaključak na štetu tužilaštva u vezi s pitanjima na koja je kršenje obaveze objelodanjivanja uticalo.³⁵

16. Pored toga, optuženi traži da Vijeće održi pretres s izvođenjem dokaza kako bi utvrdilo zašto tužilaštvo u više navrata nije ispunilo svoje obaveze objelodanjivanja i uvjerilo se da je sada objelodanjen sav materijal na osnovu pravila 68.³⁶ U vezi s tim, optuženi napominje da je tužilaštvo potvrdilo da je identifikovalo dodatni materijal na osnovu pravila 68 koji ne može objelodaniti dok ne dobije saglasnost davaoca informacija na osnovu pravila 70.³⁷ Optuženi traži da Vijeće, prije nego što donese presudu, tužilaštvu odredi rok u kojem će objelodaniti sav preostali materijal na osnovu pravila 68 ili optuženom dostaviti sadržinu informacija na osnovu pravila 68.³⁸

17. Optuženi ponavlja svoj zahtjev da, ukoliko Vijeće u konačnoj presudi izrekne kaznu, ta kazna bude proporcionalno smanjena kao pravna mjera i sankcija za stalno kršenje obaveze objelodanjivanja od strane tužilaštva.³⁹

18. Tužilaštvo je 15. februara 2016. dostavilo “Odgovor tužilaštva na Sto peti zahtjev u vezi s kršenjem obaveze objelodanjivanja“ (dalje u tekstu: *Odgovor na Sto peti zahtjev*), u kojem tvrdi da Sto peti zahtjev treba odbiti.⁴⁰ Tužilaštvo navodi da dokumenti u vezi sa Sto petim zahtjevom sadrže marginalni oslobađajući materijal i priznaje da su stoga trebali biti ranije objelodanjeni, te izražava žaljenje zbog tog propusta i traži da objasni zašto su te greške napravljene.⁴¹

19. Tužilaštvo tvrdi da optuženi nije pokazao da mu je nanesena šteta u pogledu dokumenata u vezi sa Sto petim zahtjevom koji sadrže materijal “zanemarive dokazne vrijednosti“ i/ili da predstavljaju duplikat materijala koji je već u spisu ili ga optuženi već posjeduje.⁴² Konkretnije, kada je riječ o Informativnom izvještaju, tužilaštvo takođe ukazuje na protivrčnosti koje, po njegovom mišljenju, dovode u pitanje njegovu dokaznu vrijednost.⁴³ Što se tiče Intervjua datog sredstvima javnog informisanja, tužilaštvo navodi da, suprotno tvrdnji optuženog u zahtjevu, on sadrži materijal koji protivrječi njegovoj vlastitoj tezi u pogledu događaja u logoru Luka.⁴⁴ S

³⁵ Sto peti zahtjev, par. 8, 14, 18, 22.

³⁶ Sto peti zahtjev, par. 23.

³⁷ Sto peti zahtjev, par. 24.

³⁸ Sto peti zahtjev, par. 24.

³⁹ Sto peti zahtjev, par. 25.

⁴⁰ *Odgovor na Sto peti zahtjev*, par. 1.

⁴¹ *Odgovor na Sto peti zahtjev*, par. 1, 3, 6, 15.

⁴² *Odgovor na Sto peti zahtjev*, par. 1, 2, 4, 10, 13.

⁴³ *Odgovor na Sto peti zahtjev*, par. 4-5.

⁴⁴ *Odgovor na Sto peti zahtjev*, par. 16.

obzirom na to da optuženom nije nanescna šteta, tužilaštvo tvrdi da treba odbiti pravne mjere koje traži optuženi.⁴⁵

20. Tužilaštvo takođe tvrdi da nema osnova za zahtjev optuženog da se održi pretres s izvođenjem dokaza ili odredi rok za objelodanjivanje svih preostalih informacija na osnovu pravila 68.⁴⁶ U vezi s tim, tužilaštvo tvrdi, između ostalog, da optuženi nije objasnio zašto je opravdano održavanje pretresa s izvođenjem dokaza na kojem bi se razgovaralo o neblagovremenom objelodanjivanju, o čemu je već bilo riječi “u pismenim podnescima”.⁴⁷ Tužilaštvo takođe tvrdi da “po ubrzanom postupku” traži saglasnost za preostale dokumente na osnovu pravila 70, za koje je utvrđeno da su potencijalno oslobađajućeg karaktera.⁴⁸ Tužilaštvo zaključuje da je Vijeće u više navrata zaključilo da optuženi koristi podnošenje brojnih zahtjeva za utvrđivanje kršenja obaveze objelodanjivanja u ovom predmetu “kao da se radi o pukim brojkama” i da to nipošto ne može da opravda smanjenje eventualne potencijalne kazne s obzirom na “širok dijapazon teških zločina” za koje se optuženi tereti.⁴⁹

21. Optuženi je 17. februara 2016. podnio “Molbu za odobrenje da uloži repliku: Sto peti zahtjev za utvrđivanje kršenja obaveze objelodanjivanja i za pravne mjere” (dalje u tekstu: Molba za ulaganje replike), u kojoj traži odobrenje da uloži repliku na Odgovor na Sto peti zahtjev.⁵⁰ Optuženi tvrdi da tužilaštvo u Odgovoru na Sto peti zahtjev navodi da Vijeće treba da uzme u obzir nevjerodostojnost informacija o kojima je riječ kada bude odlučivalo o tome da li je optuženom nanescna šteta kršenjem obaveze objelodanjivanja.⁵¹ Optuženi traži odobrenje da uloži repliku na to da li je vjerodostojnost zadržanih dokaza primjereni faktor pri utvrđivanju štete koja proističe iz kršenja obaveze objelodanjivanja.⁵²

22. Tužilaštvo je 18. februara 2016. dostavilo “Odgovor tužilaštva na molbu za odobrenje za ulaganje replike: Sto peti zahtjev za utvrđivanje kršenja obaveze objelodanjivanja i za pravne mjere” (dalje u tekstu: Odgovor na Molbu za ulaganje replike), u kojem navodi da Molbu treba odbiti.⁵³ Tužilaštvo tvrdi, između ostalog, da su vjerodostojnost ili dokazna vrijednost dokaza

⁴⁵ Odgovor na Sto peti zahtjev, par. 1, 5, 12-13, 17.

⁴⁶ Odgovor na Sto peti zahtjev, par. 18.

⁴⁷ Odgovor na Sto peti zahtjev, par. 18.

⁴⁸ Odgovor na Sto peti zahtjev, par. 18.

⁴⁹ Odgovor na Sto peti zahtjev, par. 19.

⁵⁰ Molba za ulaganje replike, par. 2-3.

⁵¹ Molba za ulaganje replike, par. 4.

⁵² Molba za ulaganje replike, par. 6.

⁵³ Odgovor na molbu za ulaganje replike, par. 1, 4.

ključni faktor pri utvrđivanju postojanja štete i da je na optuženom da objasni kako bi ti dokazi smisleno doprineli njegovom dokaznom postupku uprkos protivrječnostima.⁵⁴

II. Mjerodavno pravo

23. Pravilo 66(A)(ii) Pravilnika zahtijeva da tužilaštvo (u roku koje je odredilo vijeće ili pretpresni sudija) odbrani dostavi “kopije izjava svih svjedoka koje tužilac namjerava da pozove da svjedoče na suđenju i kopije svih transkripata i pismenih izjava uzetih u skladu s pravilom 92*bis*, 92*ter* i 92*quater*”. Rok za objelodanjivanje svih materijala obuhvaćenih pravilom 66(A)(ii) u ovom predmetu bio je 7. maj 2009.⁵⁵

24. Pravilo 68 Pravilnika nameće tužilaštvu stalnu obavezu da “odbrani objelodani sve materijale koji po njegovim stvarnim saznanjima mogu upućivati na nevinost, odnosno ublažiti krivicu optuženog ili uticati na vjerodostojnost dokaza optužbe”. Da bi se utvrdilo kršenje ove obaveze tužilaštva, optuženi mora “iznijeti *prima facie* dokaze o mogućem ekskulpatornom ili ublažujućem karakteru” traženog materijala.⁵⁶

25. Pravilo 68*bis* predviđa da pretresno vijeće može odlučiti, *proprio motu* ili na zahtjev jedne od strana, koje će se sankcije izreći strani koja nije ispunila svoje obaveze objelodanjivanja po Pravilniku. Prilikom utvrđivanja eventualnih odgovarajućih mjera, Vijeće mora ispitati da li je optuženom nanijeta ikakva šteta relevantnim kršenjem.⁵⁷

III. Diskusija

A. Sto četvrti zahtjev

26. Pošto je pregledalo materijal na koji se upućuje u Sto četvrtom zahtjevu, Vijeće zaključuje da Izjava, Izvještaj i Razgovor sadrže potencijalno oslobađajući materijal i da ih je stoga tužilaštvo trebalo objelodaniti na osnovu pravila 68 Pravilnika čim je to bilo moguće. S obzirom na to da su ti dokumenti bili u posjedu tužilaštva nekoliko godina, ali su objelodanjeni tek u oktobru 2015., Vijeće zaključuje da je tužilaštvo prekršilo svoju obavezu objelodanjivanja u vezi s njima.

⁵⁴ Odgovor na molbu za ulaganje replike, par. 2-3.

⁵⁵ Nalog poslije statusne konferencije sa priloženim planom rada, 6. april 2009., par. 7.

⁵⁶ *Tužilac protiv Kordića i Čerkeza*, predmet br. IT-95-14/2-A, Presuda, 17. decembar 2004. (dalje u tekstu: Drugostepena presuda u predmetu *Kordić i Čerkez*), par. 179.

⁵⁷ Drugostepena presuda u predmetu *Kordić i Čerkez*, par. 179; *Tužilac protiv Blaškića*, predmet br. IT-95-14-A, Presuda, 29. juli 2004., par. 268.

27. Međutim, Vijeće zaključuje da tim kršenjima obaveze objelodanjivanja optuženom nije nanesena šteta. Pri donošenju tog zaključka, Vijeće napominje da je materijal sadržan u tim dokumentima zanemarive dokazne vrijednosti i/ili se radi o materijalu koji predstavlja duplikat materijala koji optuženi već posjeduje. Pored toga, informacije sadržane u dokumentima u vezi sa Sto četvrtim zahtjevom u velikoj mjeri predstavljaju poricanje zločina zarad sopstvenih interesa ili podrazumjevaju prebacivanje krivice za određene događaje, za šta Vijeće zaključuje da ima malu ili nikakvu dokaznu vrijednost.

28. Vijeće zaključuje da su tvrdnje optuženog da mu je nanesena šteta tim zakasnelim objelodanjivanjem u potpunosti u suprotnosti s realnošću budući da je on već posjedovao veoma sličan materijal koji je odlučio da ne upotrebi. Konkretno u vezi sa Izjavom, Vijeće napominje da je optuženi uporno tvrdio da mu je nanesena šteta, iako je tužilaštvo obavijestilo odbranu da je njemu već objelodanjen materijal od tog istog svjedoka koji predstavlja duplikat.⁵⁸ To je dalji pokazatelj da optuženi nije ozbiljno shvatio uputstvo Vijeća i da nastavlja da podnosi zahtjeve za utvrđivanje kršenja obaveze objelodanjivanja i da to smatra pukim pitanjem brojki, čak i kada mu je potpuno jasno da nije nanesena šteta.

29. S obzirom na to da optuženom nije nanesena šteta, tražene pravne mjere i sankcije se odbijaju.

B. Sto peti zahtjev

30. Vijeće je najprije razmotrilo argumente optuženog iznesene u Molbi za ulaganje replike i zaključilo da posjeduje neophodne informacije da bi moglo odlučiti po Sto petom zahtjevu bez eventualne dalje argumentacije u vezi s tim. Molba za ulaganje replike stoga se odbija.

31. Pošto je pregledalo Informativni izvještaj, Vijeće zaključuje da on sadrži potencijalno oslobađajući materijal koji je tužilaštvo trebalo objelodaniti čim je to postalo moguće na osnovu pravila 68 Pravilnika. Pored toga, s obzirom na to da je Žepenić prvobitno bio naveden kao svjedok tužilaštva, Informativni izvještaj, koji je izvještaj u vezi s tim razgovorom, takođe je trebalo da bude objelodanjen na osnovu pravila 66(A)(ii) Pravilnika do 9. maja 2009. Vijeće stoga zaključuje da je tužilaštvo prekršilo pravilo 66(A)(ii) i pravilo 68 Pravilnika u pogledu zakasnelog objelodanjivanja Informativnog izvještaja.

32. Vijeće takođe zaključuje da Tuckerov izvještaj, Intervju dat sredstvima javnog informisanja i Razgovor s Maksimovićem sadrže potencijalno oslobađajući materijal i da je

---

⁵⁸ Odgovor na Sto četvrti zahtjev, par. 6.

tužilaštvo trebalo da ih objelodani čim je to postalo moguće na osnovu pravila 68 Pravilnika. S obzirom na to da je taj materijal bio u posjedu tužilaštva već nekoliko godina i da je objelodanjen tek 2015., Vijeće zaključuje da je tužilaštvo prekršilo pravilo 68 Pravilnika u pogledu tog zakasnelog objelodanjivanja.

33. Međutim, Vijeće zaključuje da tim kršenjima obaveze objelodanjivanja optuženom nije nanesena šteta. Pri donošenju tog zaključka, Vijeće je konstatovalo da dokumenti u vezi sa Sto petim zahtjevom ne sadrže materijal od značaja. Dokumenti u vezi sa Sto petim zahtjevom sadržali su samo informacije od marginalne dokazne vrijednosti i/ili informacije koje dupliraju materijal koji je optuženi već posjedovao. To ponovo pokazuje da se optuženi nije koncentrisao na značajan materijal koji ima istinski uticaj na njegovu tezu.

34. Budući da optuženom nije nanesena šteta, tražene pravne mjere i sankcije se odbijaju.

35. Zahtjevi su samo posljednji u dugačkom nizu zahtjeva koje je podnio optuženi i samo još jednom podsjećaju na to da optuženi nije vodio računa o više puta ponovljenom uputstvu Vijeća da podnošenje zahtjeva u vezi s kršenjem obaveze objelodanjivanja nije naprosto pitanje brojki i da bi se, umjesto toga, trebao koncentrisati na kršenja obaveze objelodanjivanja u onim slučajevima u kojima se radi o šteti koja se može dokazati.⁵⁹ Veće to smatra rasipanjem dragocjenih resursa koje ni na koji način ne doprinosi interesima optuženog. Pošto je uzelo u obzir te faktore i s obzirom na to da je Vijeće zakazalo izricanje Presude u ovom predmetu za 24. mart 2016.,⁶⁰ Vijeće upućuje optuženog da, ukoliko odluči da podnese neki dalji zahtjev za utvrđivanje kršenja obaveze objelodanjivanja, to učini do 26. februara 2016., u vidu jednog, objedinjenog zahtjeva.

IV. Dispozitiv

36. Iz gorenavedenih razloga, Vijeće, na osnovu pravila 54, 66(A)(ii), 68, 68*bis* i 89 Pravilnika, ovim:

- (a) **ODBIJA** Molbu za ulaganje Replike;
- (b) djelimično **ODOBRAVA** Zahtjeve većinom glasova, uz suprotno mišljenje sudije Kwona,⁶¹ i zaključuje da je tužilaštvo prekršilo pravilo 68 Pravilnika time što je sa

⁵⁹ Odluka iz juna 2015., par. 18; Odluka po Drugom zahtjevu optuženog za novo suđenje zbog kršenja obaveze objelodanjivanja, 14. avgust 2014. godine, par. 15.

⁶⁰ Nalog o rasporedu za izricanje presude, 18. februar 2016.

⁶¹ Sudija Kwon upućuje na svoje Djelimično suprotno mišljenje u Odluci po zahtjevima optuženog broj 37-42 u vezi s kršenjem odredbi pravila o objelodanjivanju s Djelimično suprotnim mišljenjem sudije Kwona, 29. mart

Prijevod

zakašnjenjem objelodanilo dokumente u vezi sa Sto četvrtim zahtjevom i dokumente u vezi sa Sto petim zahtjevom, kao i pravilo 66(A)(ii) Pravilnika time što je sa zakašnjenjem objelodanilo Informativni izvještaj; i

(c) **ODBIJA** ostatak Zahtjeva.

Sastavljeno na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu je mjerodavan engleski tekst.

/potpis na originalu/
sudija O-Gon Kwon,
predsjedavajući

Dana 18. februara 2016.
U Haagu,
Nizozemska

[pečat Međunarodnog suda]

2011. Mada se sudija Kwon slaže s većinom u vezi s tim da su prekršena pravila 66(A)(ii) i 68 Pravilnika, on smatra da, budući da optuženom nije nanijeta šteta, Zahtjeve treba u cijelosti odbiti.